

stationen er en maskinpark, der netop står over for en fornyelse og udvidelse for at intensivere opdyrkningsarbejdet.

De isfri landområder i Julianehåb og Nanortalik distrikter omfatter ca. 12.000 km², hvoraf skønsomt ca. halvdelen er tilgængelig og anvendelig som græsningsområde for får.

Fra det nordlige Norge har man erfaring for, at ca. 10 ha bevokset fjeldterræn er tilstrækkeligt til at føde et får plus lam. Hvis man overfører dette tal til Grønland, ca. 6.000 km² = 600.000 ha, vil det sige, at der skulle være fjeldgræsningsområder for ca. 60.000 moderfår. Denne beregning må dog tages med et vist forbehold, da der ikke foreligger bevis for, at forholdene i Grønland er af samme karakter som i Norge, men man må påregne, at dette angiver størrelsesordenen for det omfang, fåreavl i disse distrikter kan udvikles til.

De hidtil oprettede fårehold er afsat ud fra lokal kendskab til de enkelte steder, og hvor der er muligheder for at kultivere omliggende arealer. Det er med ret stor sikkerhed fastslået, at der inden for forannævnte arealer ved de allerede eksisterende fåreholderpladser samt til etablering af nye fårehold er mulighed for at tilvejebringe mellem 500 og 600 ha kultiveret areal.

Målet for de enkelte brug i Grønland må — for at skaffe tilstrækkeligt vinterfoder — være at kultivere et areal på mindst 1 ha pr. 100 får. Der er endnu meget langt til at nå dette mål, idet der i de senere år kun er opdyrket fra 3 til 6 ha areal om året, således at der ved udgangen af 1967 er mellem 50 og 60 ha under kultur. I øvrigt henvises til det af ministeren for Grønland i 1956 nedsatte jordbrugsfaglige udvalg, der i 1963 afgav en redegørelse vedrørende fåreavl i Grønland.

Som bekendt var vinteren 1966-67 temmelig streng med unormalt store snefald i Sydgrønland, hvilket forårsagede, at de grønlandske fåreholdere mistede ca. $\frac{2}{3}$ af deres besætning. De udlagte nøddepoter af hør og sukkerroesnitfoder blev anvendt i den udstrækning, det var muligt at få foderet frem til dyrene, ligesom der udsendtes eksportpresset hør, hør- og fårepiller fra Danmark.

3) „Har man undersøgt mulighederne for og fordelene ved at anvende foder i pilleform som vinterfoder til fårene i stedet for hør eller andre former for foder, der er avlet i Grønland?“

Da fåreholdernes indsats i opdyrkning af hjemmemarker til sikring af vinterfoder har været ringe, har man i adskillige år arbejdet med fremstilling af fiskeensilage, ligesom der herfra er udsendt hør, sukkerroesnitfoder, mineralstoffoderblanding og sliksten til udlægning i depoter i distriktet.

Foranlediget af de meget store transportomkostninger for hør og sukkerroesnitfoder, der af sagkyndige anses for at være det bedste grundlag som fyldfoder, har Handelen i samråd med Det jordbrugsfaglige Udvalg fremskaffet såvel hørpiller som fårepiller til supplement for det i Grønland avlede vinterfoder. Imidlertid fastslår sagkyndige i Det jordbrugsfaglige Udvalg, at fårepiller, som i dag produceres her i landet, endnu er på forsøgsstadiet, hvorfor man må være noget tilbageholdende med at anbefale dette foder, hvorimod hørpiller kan anvendes, når man samtidig bruger mineralstoffoderkraftfoder. Hørpiller har været anvendt de sidste par år i Grønland, men der består fortsat vanskeligheder med at få dyrene samlet i eller ved staldene til fodring i vinterperioden.

Det tilføjes, at der — på baggrund af de store tab i vinteren 1966-67 — i foråret 1967 blev nedsat et katastrofeudvalg, bestående af medlemmer af De forenede Fåreholderforeninger og Samarbejdsudvalget for Fåreavlens Fremme. Udvalget har hovedsagelig taget sig af spørgsmålet vedrørende hjælp til de katastroferamte fåreholdere samt en genopbygning af erhvervet.